

nægte, at denne Række af Endringsforslag har forbausset mig noget; det undrer mig, at de ere fremkomne netop fra den Side, fordi det forekommer mig, at der af disse Endringsforslag fremgaaer en noget uklar Opfattelse af det executive Polities og den dømmende Magts indbyrdes Forhold. Det er jo bekjendt nok, at udenfor Kjøbenhavn er Politimesteren paa samme Tid Politiovrighed og Dommer i Politisager i første Instans, men det er en Selsfølge, at disse to forskjellige Qualiteter hos den samme Mand maae vel holdes ude fra hinanden, man maa ikke sammenblande dem, men saavidt muligt fastholde hver enkelt Stillings eiendommelige Natur. Det ærede Medlem vil dog uden Tvivl have lagt Mærke til, at der i § 2 bestandig bruges det Udtryk: Politiovrighed, og det er med velberaadhu, man netop har valgt dette Udtryk, for at betegne, at det var en Ovrighedsvirksomhed, hvorom her var Tale, nemlig at det var det executive Politi, der skulde være virksomt. Det ærede Medlem har imidlertid ikke i saa Henseende foreslaaet nogen Forandring; men saalænge det er Ovrigheden, som har dermed at bestille, vil vi heller ikke kunne stille Forbringere til denne Ovrighed, som kun med Rette kunne stilles til en Dommer, og man maa heller ikke behandle hans Virksomhed som Ovrighedsperson, som om den havde været en Dommers Virksomhed. Det er meget muligt — det er ikke min Mening, men jeg kan tænke mig, at Nogen kunde have den Mening — at der var Anledning til at gjøre en Forandring i denne Henseende, og at man overhovedet skulde henlægge til Domstolene, hvad der hidtil, ogsaa efter Lovudkastet, har været henlagt under Ovrigheden; jeg troer imidlertid, at det i hvert Fald ikke vilde være hensigtsmæssigt i denne Lov at røre ved Fordelingen af Forretningerne mellem de administrative og dømmende Autoriteter, paa en Tid, da det jo er paatænkt at omordne vore Retsforhold i det Hele; jeg kan i saa Henseende henholde mig til nogle Ytringer, der, saavidt jeg erindrer, ved denne Sags 1ste Behandling bleve fremfattede af den meget ærede Justitsminister. Men naar man altsaa gaaer ud fra, at det er Politiovrigheden som saadan, der har at afgive Tilholdet, saa forekommer det mig kun daarligt at stemme dermed, naar den ærede Rigs-

bagsmand vil have det gjort til Pligt, at Vedkommendes Forklaring skal modtages i Retten, og at Politiovrigheden skal afgive en paa Grunde støttet Kjendelse — Ovrigheden afgiver ingen Kjendelse — og naar han vil, at Ovrighedens Kjendelse skal være Gjenstand for Paaanke ved Domstolene o. s. v. Det er, som sagt, Ovrigheden, der giver Tilhold — hvad der ogsaa bestemt fremgaaer deraf, at det i Kjøbenhavn er Politidirecturen, der jo ikke har nogen dømmende Function, og jeg troer, at det er rigtigt, at det er Ovrigheden, der giver et saadant Tilhold, fordi den alene er istand til at tage alle de Hensyn til Vedkommendes personlige Forhold og Stilling, som absolut bør tages, hvorimod jeg troer det vil være ligefrem umuligt for Domstolene, navnlig for de overordnede, at paaskjønne Sigt. Jeg maa derfor ansee det for urigtigt, naar det ærede Medlem har foreslaaet en Tilføining til § 2 om, at Domstolene have at paafjende, hvorvidt Tilstaets Forhold og Stilling har afgivet skjellig Grund til Tilholdet enten i det Hele, eller dog forsaavidt den Tilstaet søges til Straf for dets Overtrædelse. De overordnede Domstole vilde dog umuligt med nogen Begrundelse kunne afgjøre Noget om, hvorvidt en enkelt bestemt Persons Forhold og Stilling i en By, som er fjern fra det Sted, hvor Overretten har sit Sæde, har afgivet tilstrækkelig Grund for en Politiovrighed til at straffe ind. Naar det i Lovudkastets § 2 udtrykkelig er bestemt, at det Tilhold, som gives Vedkommende af Politiovrigheden, skulde tilføres Politiprotokollen med udtrykkelig Tilkjendegivelse om det med sammes Overtrædelse forbundne Straffean svar, saa ligger deri ogsaa indirecte en Tilkjendegivelse af, at det er Politiovrigheden, der træder ind, og ikke Politiretten; var det Politiretten, saa var det en Selsfølge, at hvad den foretog sig, skulde tilføres Politiprotokollen, ligesom Alt, hvad der foregaaer i Retten; Bestemmelsen er givet i Righed med, hvad der finder Sted nu, og man har kun fundet Anledning til yderligere at indstærpe Reglen i saa Henseende, saavel som at det udtrykkelig skal betydes Vedkommende, hvilke Følger han udsætter sig for ved at overtræde Tilholdet. Naar det ærede Medlem iøvrigt har foreslaaet, at Straffansvaret skal bortfalde, naar